

Sygn. akt VIII Ka 179/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Marka Żendziana

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 roku

sprawy A. Ł.

oskarżonego o czyny z art. 178 a § 2 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 30 stycznia 2013 roku, sygnatura akt III K 1552/12

I. Wyrok w zaskarżonej części (pkt III i IV części dyspozytywnej wyroku) zmienia w ten sposób, że w oparciu o art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 3 (trzy) lat.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. Ł. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 3 października 2012 r. około godz. 14:39 w Ł. na ul. (...), rejonu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował rowerem, posiadając w I badaniu - 0,89 mg/dm³, w II badaniu - 0,90 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k.

II. w dniu 8 października 2012 r. około godz. 15:10 w Ł. na ul. (...), rejonu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował rowerem, posiadając w I badaniu - 1,08 mg/dm³, w II badaniu - 1,05 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178 a § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z 30 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt. III K 1552/12 oskarżony A. Ł. został uznany za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów i za to na mocy z art. 178 a § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. został skazany i wymierzono mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. za czyn z pkt I i II orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres po 2 (dwa) lata.

Na mocy art. 90 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 3 (trzech) lat.

Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia na niekorzyść A. Ł. w części dotyczącej kary wymierzonej oskarżonemu wniósł prokurator.

W oparciu o przepis art. 438 pkt 1 k.p.k., art. 427 § 1 i 2 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 90 § 2 k.k. poprzez zastosowanie go przy orzekaniu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych orzeczonych na podstawie art. 42 § 2 k.k. w odniesieniu do obu występów z art. 178 a § 2 k.k. orzeczonych na podstawie art. 42 § 2 k.k. w odniesieniu do obu występów z art. 178 a § 2 k.k. zarzuconych A. Ł., podczas gdy spełnione były warunki do przyjęcia ciągu przestępstw i orzeczenia jednego środka karnego na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Podnosząc ten zarzut po myśli art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec A. Ł. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Należy wskazać, że w świetle materiału dowodowego wina oskarżonego A. Ł. i okoliczności popełnienia czynów stanowiących ciąg przestępstw nie budzą wątpliwości. W tym zakresie Sąd I Instancji poczynił prawidłowe ustalenia, czemu dał wyraz w uzasadnieniu orzeczenia.

Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Stan faktyczny został ustalony prawidłowo w oparciu o całokształt ujawnionych dowodów, a w wyniku ich wszechstronnej analizy Sąd Rejonowy wywiódł logiczny i trafny wniosek, co do braku wątpliwości w zakresie winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu ciągu przestępstw oraz okoliczności popełnienia czynów.

Należy przy tym podkreślić, iż w uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, które fakty i okoliczności uznał za udowodnione, na jakich dowodach oparł swe przekonania.

Przechodząc do szczegółowej analizy apelacji wywiedzionej przez prokuratora należy stwierdzić, że obraza przepisów prawa materialnego (error iuris) może polegać na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu niewłaściwego przepisu lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia, lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Podzielić zatem należy tezę, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, V KK 89/08, OSNwSK 2008/1/1183, LEX 549359).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż zarówno zarzut apelacji oskarżyciela publicznego, jak i wywody przytoczone na jego poparcie w pełni zasługują na aprobatę. Sąd Okręgowy podzielił również sformułowany przez autora apelacji wniosek odwoławczy.

Zgodzić się należy z rzecznikiem oskarżenia, że Sąd I Instancji nieprawidłowo rozstrzygnął w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych, stosując art. 90 § 2 k.k. i orzekając łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 3 lat. Skoro bowiem Sąd I Instancji uznał, iż w zakresie popełnionych przez oskarżonego występów spełnione zostały warunki ciągu przestępstw to zasady te winien zastosować nie tylko co do wymierzonej kary, ale również co do orzeczonego środka karnego. Nie należy zapominać, że łączność zachodząca między poszczególnymi przestępstwami należącymi do ciągu przestępstw powoduje odstąpienie od konieczności orzekania o konsekwencjach prawnych za każde przestępstwo, gdyż zachowanie sprawcy stanowi całość. Konsekwencją powyższego jest to, że do środków karnych należało zastosować odpowiednio konstrukcję z art. 91 § 1 k.k. i wymierzyć jeden środek karny, o czym jednoznacznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 września 2002 r. w sprawie o sygn. I KZP 21/02 (OSNKW 2002/11-12/90, Prok.i Pr.-wkł. 2002/12/6, Wokanda 2003/4/10, Biul.SN 2002/9/17, LEX 54946).

Mając na uwadze powyższe koniecznym okazała się zmiana wyroku w zaskarżonej części w ten sposób, że w oparciu o art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego A. Ł. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów rowerowych na okres 3 lat.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Na mocy art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uznając, iż przemawiają za tym zasady słuszności.